

Sprediķa teksts: Vēstule Ebrejiem, 12.nod.12.-22.pants,.

12 Tāpēc iztaisojiet ļenganās rokas un ļodzīgos ceļus un

13 Un izstaigājiet savām kājām taisnas takas, lai klibais nenomaldās, bet kļūst vesels.

14 Meklējiet mieru ar visiem un svētumu, bez kura neviens Kungu neredzēs.

15 Raugieties, lai neviens neatkrīt no Dieva žēlastības, lai neuzaug rūgta sakne, radot nesaskaņas, caur kurām daudzi tiktu aptraipīti.

16 Lai neviens nekļūst tik izvirtis un pasaulīgs kā Ēsavs, kurš par vienu ēdienu pārdeva savu pirmdzimtību.

17 Jūs taču zināt, ka vēlāk, kad viņš gribēja iemantot svētību, viņš tika atmests, un, kaut ar asarām acīs viņš to meklēja, tomēr vairs nevarēja mainīt sava tēva prātu.

18 Jūs taču neesat pienākuši klāt tādām kalnam, ko var aptaustīt ar rokām, nedz arī kvēlojošai ugunij, nedz negaisa krēslai, melnai tumsai un viesuļvētrai, nedz tauru skaņām vai runājošai balsij, kuru dzirdēdami ļaudis lūdza, lai tiem vairs netiek sacīts ne vārds. Tie nevarēja panest to, kas bija pavēlēts.

22 Bet jūs esat tuvojušies Ciānas kalnam un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzālemei un neskaitāmu eņģeļu pulku svētku svinībām. Āmen!

Mīļā draudze!

Ebreju vēstules rakstītājs gribētu, lai mēs ieklausāmies viņa teiktajos vārdos. Vēstule gribētu būt kā padoma devēja, kā rokas grāmata ceļam caur dzīvi. Bet šim ceļam ir mērķis – liels mērķis - būt kopībā ar Dievu, atrast dziļo tuvību ar Jēzu Kristu un saprast, ka tur tevi uzņems kā mīļi gaidītu viesi, un tu svinēsi svētkus.

Vai uzrunātie aptver, ko viņiem sola? Cik žēl arī nebūtu, mēs taču vienmēr atkal meklējam reālus piedāvājumus un derīgs liekas būt tikai tas, ko varam redzēt, aptaustīt, tā īsti pieskarties.

Nemaz nedomājot par ticības ceļu, arī parastais dzīves ceļš ir akmeņains un bieži vien grūti ejams. To piedzīvojam katrs. Ikdiena var būt nospiedoša. Tur ir darba problēmas, jāmeklē atrisinājums. Laulības izirst, viens vaino otru. Arī savstarpējo piedošanu grūti īstenot. Liepājas draudze arvien vēl ir neziņā, kā ilglaicīgi varēs garīgo aprūpi nodrošināt. Ir neziņa, kā turpināsies iesāktais darbs. Arī šeit gribas reālu atrisinājumu. Tur ir arī slimības, par tām man bija jādomā, ka tekstā lasīju par ļenganām rokām un ceļiem, kas neklausā vairs. Ir gaidīšana uz rezultātiem, ir sāpes, ir arī ārstu vienaldzība, vai dažreiz nezūd arī cerība, ka būs atveseļošanās? Ceļš tiešām nav viegls.

Cik labi, ja tad rodas kāds atelpas brīdis, kāds pietājas un tevi stiprina. To vajag arī ticības dzīvē. Ticība Dievam nav tā vienkārši no plaukta paņemama. Mazliet painteresēšos, un tad viss būs gatavs. Gan jau Dieviņš sakārtos visu.

Ticība var notrulināties, var piemirst to uztvert nopietni. Ar laiku var uzmākties domas, vai tad vispār ir vērts ticēt. Vai līdzšinējais nav bijis tikai kāds nereāls pieņēmums?

Ticībai ir jāzina par mērķi, un jāpazīst tas, kas to sola, lai uz to varētu priecāties. Garīgais ceļa mērķis nav saredzams, bet mēs zinām par to. Mācekļi toreiz vienkārši ticēja Jēzum, un Viņš ir apsolījis, ka Dieva varenība vēl atklāsies. Ar to viņiem pietika.

Pasakās ir runa par tādu spēka avotu, kur nogurušais ceļinieks var padzerties. Arī ticībai vajag atelpas brīdi un pārdomas, kur es atradīšu to, kas palīdzēs manai nogurušai dvēselei. Ja kontakts ir bijis pārrauts, jāatrod savienojums ar Jēzu Kristu, dzīvo Garu. Bez iedziļināšanās tas neradīsies. Varbūt raksta autors lieto šos drošsirdīgos vārdus, lai mums būtu vieglāk atrast īsto ticības spēka avotu.

Bērnībā man patika pa tuvējo apkārtni doties šķēršļu gājienā, biju Gaidu biedrībā. Bija jāseko dažādām zīmēm, lai atrastu nākamo pieturas punktu. Ja nesekosi, neatradīsi mērķi un laimestu.

Tā arī vēstules rakstītājs mudina uz sekošanu ceļa zīmēm, norādījumiem, kas derīgi ticībai, lai nonāktu pie gala punkta.

Rakstītājs pats ir piedzīvojis savu nespēku, un viens no norādījumiem ir, ka bez elpas atvilkšanas neiztiksim. Arī jūs zināsi stāstīt, kā tas ir, ja rodas pagurums. Nav brīnums, ka akmeņainā ceļā iezogas kaulos nespēks. Atpūties, pārdomā, kur ir palicis mērķis un uzticamais līdzgaitnieks.

Ap mums ir bijušas un arvien vēl ir daudzas svešas mācības, kas mūs var ietekmēt – tā kā **rūgta sakne**, tekstā ir teikts; tā tavas domas var pārņemt un tev kaitēt. Savā laikā bija bailes par jauniešiem, kurus ievilināja tādā Mūna sektas kopībā, atsvešināja no ģimenēm. Šodien var pievienoties kādam radikālam Islāma novirzienam. Un vai daudzus cilvēkus netvēra komunisms savos žņaugos?

Jā, nomaldīties var, svešu mācību spēks ir īstenība, bet Dievs mūs gaida, arvien vēl. Arī atpakaļ ceļš ir ejams. Iznāk gan vairāk nostaigāt.

Nolasītā tekstā kā piemērs nepareizam ceļam ir pieminēts notikums ar Ēsavu: **Neviens nekļūst tik izvirtis un pasaulīgs kā Ēsavs, kurš par vienu ēdienu pārdeva savu pirmdzimtību.**

Tas ir kāds sens notikums Vecā Derībā (1.Moz.gr.25:29-34). Tēvam Īzākam ir divi dēli – Ēsavs un Jēkabs. Ēsavs ir vecākais un, pēc tā laika kārtības, ir tēva mantinieks. Ēsavs nodarbojas ar medībām, un Jēkabs ir lauku cilvēks. Reiz no medībām pārnākot, Ēsavs ir bezgala izsalcis, un Jēkabs tieši izvārījis gardu smaržīgu ēdienu – lēcu zupu. Un Ēsavs lūdz, lai viņam dod arī ēst. Vai nebūtu dabīgi, ka Jēkabs piedāvātu zupu arī brālim? Nav pārāk liela mīlestība abu brāļu starpā.

Jēkabs saka: Es tev došu ēst, ja tu man atdosi savas pirmdzimtības tiesības. Ēsavs nedomā, uz ko ielaižas. Izsalkums ir liels, un, lai tiktu pie tā, pēc kā sirds kāro, ir teikts: **Un viņš zvērēja Jēkabam un pārdeva viņam savu pirmdzimtību. Un Jēkabs viņam deva maizi un lēcu viru.** Ir skumji, cik viegli Ēsavs atsakās no Dieva paredzētās kārtības - tikai lai dabūtu zupas šķīvi. Dabīgi, ka tur naidis ies dziļumā. Izlīgšana notiek tikai pašās mūža beigās. Skumjš notikums. Tas brīdina, cik ātri var atnest kādu Dieva dāvanu, atteikties no tā, kas tev ir uzticēts. Paša prasības, paša ilgas liekas - būt svarīgākas par visu.

Varbūt mums liekas, ka tās prasības, kuras sastopam dzīves ceļā, mums ir pārāk grūti īstenojamas. Nemaz nešķiet viegli izstaigāt "taisnas takas", lai beidzot atrastu mērķi. Vai izdosies ikdienu ņemt soli pa solītim, neaizmirst skatu uz Jēzu Kristu, lai Viņš varētu būt mūsu līdzgājējs?

Kā jūs tiekat galā un kā iet man? Skatos uz sevi, kā tieku ar savu ceļu galā?

Es meklēju kādu garīgu kopību. Man tā īstenojas vietējā vācu draudzē. Cenšos būt atvērta sadraudzībai un esmu pateicīga, ja sastopu citus līdzgājējus, meklētājus kā es. Varbūt, ka viņi iet lēnāk kā es, bet citiem es palieku iepakaļ. Un redzu, ka ir arī citādi ceļi iespējami, nav tikai tas, kas man liekas - būtu tas īstais.

Iznāk arī vienmēr cīnīties ar pagurumu. Nevaru uz savām kājām un rokām paļauties. Tur ir arī tas akmeņainais ceļš, kas baida. Vairākus gadus atpakaļ kāds vīrs ir izstaigājis kājām Ameriku no viena krasta līdz otram. Žurnālisti tad viņam vaicājuši: "Kādas bija lielākās grūtības tavā ceļā, vai plēsīgi zvēri, vai karstums?" Atbilde: "Ar to es tiku labi galā, bet traucēja mazie akmentiņi, kas vienmēr atkal iekļuva korpēs."

Kāds paziņa teica, ka nav vērts žēloties par sabojātām ielām, bet jālūdz, lai Jēzus Kristus man palīdz skatīties uz mērķi, uz lielo kopību ar Dievu.

Teksta beigās ir pieminēts šis mērķis – tas Dieva apsolītais: **Bet jūs esat tuvojušies Ciānas kalnam un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzālemei un neskaitāmu eņģeļu pulku svētku svinībām.**

Mēs esam ceļā, - lūgsim, lai piedzīvojam cerības prieku. Mirušais Nikaragvas priesteris un dzejnieks Ernests Kardināls raksta: “Mēs neesam vēl ienākuši svētku zālē, bet mēs esam lūgtie viesi. Mēs redzam jau daudzās gaismas un dzirdam jau svētku mūziku.” Āmen!

*Mācītāja emerita **Gita Putce***